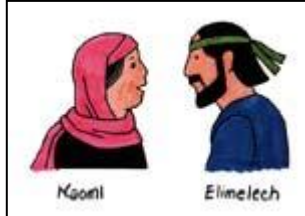


מגילת רות

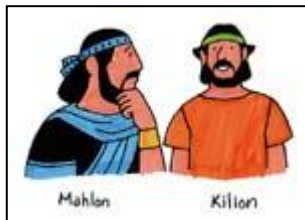


מגילת רות – מגילת הקסד



נעמי אלימלך

א. לפני שנים רבות, בתקופת השופטים, היתה רעב כבד בישראל.



מחלון כיליון

יום אחד, איש מהעיר בית-לקח, בשם אלימלך, לקח את אשתו, נעמי, ואת שני בניהו, מחלון וכיליון, והם נסעו לארץ מואב.

בארץ מואב לא שרר רעב והיה בה אוכל בשפע.



הנסיעה למואב

זמן לא רב לאחר שהגיעו למואב, נפטר אלימלך ונעמי נשארה לבדה לגדל את שני בניהם, מחלון וכיליון.



כאשר גדלו הבנים, הם נישאו לנשים מבנות מואב: עורפה ורות.

נעמי ושני בניה נשארו לחיות במואב עוד עשר שנים.

עורפה רות

באופן פתאומי, נפטרו שני הבנים, ונעמי נשארה לבדה, בארץ זרה, ללא בני משפחה או חברים, רק עם שתי כלותיה, עורפה ורות.

נעמי ידעה שאין יותר רעב בארץ ישראל והחליטה לחזור לארץ.

כאשר נעמי הייתה מוכנה ליציאה, בקשו עורפה ורות לנסוע איתה. הן אהבו אותה מאוד. נעמי מבקשת משתי כלותיה, להישאר במואב ולחזור למשפחותיהן ומברכת אותן שימצאו לעצמן בעלים חדשים.

"אנחנו רוצות לחזור אִתְּךָ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.
נחיה אִתְּךָ בֵּין בְּנֵי עַמֶּךָ" מְבַקְּשׁוֹת עוֹרְפָה וְרוּת.

אבל נְעָמִי מְנַסָּה לְשַׁכְנַע אוֹתָן לְהִישָׁאֵר בְּמוֹאָב:
"אם תִּחְזְרוּ אִתִּי, אוֹלֵי לְעוֹלָם לֹא תִמָּצְאוּ לְכֹן
בְּעַלְמִים."

לְבַסּוֹף הִחְלִיטָה עוֹרְפָה לָשׁוּב אֶל מִשְׁפַּחְתָּהּ
וְחִבְרִיהָ. הִיא נִישָׁקָה אֶת נְעָמִי וְנִפְרָדָה מִמֶּנָּה,
אבל רוּת לֹא הִסְכִּימָה לְהִיפָּרֵד מִנְעָמִי.
הִיא פוֹנָה אֶל נְעָמִי וְאוֹמֶרֶת לָהּ:

"כִּי אֵל אֲשֶׁר תִּלְכִּי, אֵלֶיךָ, וּבְאֲשֶׁר תִּלְיִנִי, אֶלֵּין
עִמָּךְ - עִמִּי וְאֵלֹהֵיֶיךָ - אֵלֹהֵי."



רוּת וְנְעָמִי בְּדֶרֶךְ לְבַיִת-לֶחֶם

נְעָמִי וְרוּת חוֹזְרוֹת
יחד לְבַיִת-לֶחֶם.

ב. נְעָמִי וְרוּת חוֹזְרוֹת לְבַיִת-לֶחֶם בְּתַקוּפַת קִצִּיר
הַשְּׁעוֹרִים.
הן עֲנִיּוֹת מְאוֹד.

נְעָמִי אֵינָהּ יְכוּלָה לְעֵבוֹד כִּי הִיא כְּבָר מְבוֹגֶרֶת
מְכַדֵּי לְצֵאת לְעֵבוֹדָה בַּשָּׂדֶה בְּכָל יוֹם.
רוּת יוֹצֵאת לְחַפֵּשׂ אוֹכֵל עֵבוֹר שְׂתִיהֶן.
רוּת יוֹצֵאת לְשָׂדֶה לְלַקֵּט שִׁיבוּלִים.
הַלֶּקֶט הֵן הַשִּׁיבוּלִים הַנוֹפְלוֹת בְּזֶמֶן
שֶׁהַקּוֹצְרִים אוֹסְפִים אֶת הַשִּׁיבוּלִים שֶׁקָּצְרוּ.
מִצְנוּה לְהַשְׁאִיר אֶת הַלֶּקֶט לְעֵנִיִּים.
כִּי, אֲנָשִׁים שָׂאִין לָהֶם כֶּסֶף לְקַנִּיית אוֹכֵל
יְכוּלִים לְהַשְׁיֵג לְעֵצָמָם מִשָּׂהוּ לְאֹכֹל.



רוּת מְלַקֶּטת שִׁיבוּלִים בַּשָּׂדֶה.

רוּת מְלַקֶּטת שִׁיבוּלִים
בַּשָּׂדֶה שָׁל בּוֹעֵז.
בוֹעֵז הוּא קָרוֹב מִשִּׂפְתָּה
שָׁל אֱלִימֶלֶךְ, בַּעֲלָהּ שָׁל
נְעָמִי שְׂמֵת בְּמוֹאֵב.

בוֹעֵז רוֹאֶה אֶת רוּת מְלַקֶּטת שִׁיבוּלִים בַּשָּׂדֶה
שָׁלוֹ, כָּל יוֹם.

הוּא שׂוֹאֵל אֶת הַקּוֹצְרִים שָׁלוֹ:
"מִי הִיא הָאִשָּׁה הַזֹּאת?"
הַקּוֹצְרִים עוֹנִים לוֹ שִׁזוּ הִיא רוּת, כָּלְתָהּ שָׁל
נְעָמִי שֶׁחֲזָרָה אֵתָה מְמוֹאֵב וְעַכְשָׁיו דוֹאֶגֶת

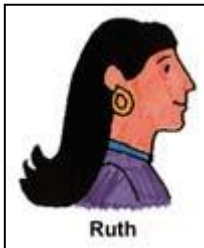
לְפָרְנֶסֶת שְׁתִּיהֶן.

הַתְּנַהֲגוּתָהּ שֶׁל רוּת מְצָאָה חֵן מְאֹד בְּעֵינַי בּוֹעֵז
וְהוּא נִיגַשׁ לְדַבֵּר אִתָּהּ.

בּוֹעֵז אָמַר לְרוּת שֶׁהִיא יְכוּלָה לָבוֹא לְשָׂדֶה שְׁלוֹ
בְּכָל יוֹם כְּדֵי לְלַקֵּט שִׁיבּוּלִים.

"לָמָּה אַתָּה מִתְּנַהֵג אִתִּי כַּל-כֵּךְ יָפָה?" שׁוֹאֵלָת
רוּת אֶת בּוֹעֵז. "אֲנִי רַק אִישָׁה זָרָה".

"שָׁמַעְתִּי מָה עָשִׂיתְּ בַּשָּׂבִיל חֲמוּתָךְ",
עָנָה בּוֹעֵז. "שָׁמַעְתִּי שֶׁעֲזַבְתְּ אֶת
מִשְׁפַּחְתְּךָ, אֶת בֵּיתְךָ וּמוֹלָדְתְּךָ כְּדֵי
לְהַצְטָרֵף לְנַעֲמִי וְלֹא הִשְׁאַרְתְּ אוֹתָהּ
לְבַד.



רוּת

אֲנִי מְאֹד מְעֲרִיךְ אֶת זֶה".

רוּת מְצָאָה חֵן בְּעֵינַי בּוֹעֵז עַד כְּדֵי כִּךָ שֶׁהוּא
בִּיקָשׁ מִהַקּוֹצְרִים שְׁלוֹ לְהִשְׁאִיר מְאָחֲרֵיהֶם

שִׁיבּוּלִים בְּכַוֵּנָה, כְּדֵי שֶׁלְרוּת יִהְיוּ יוֹתֵר
שִׁיבּוּלִים לְאַסּוֹף.



רוּת מְלַקֶּטֶת שִׁיבּוּלִים בְּשָׂדֶה בּוֹעֵז

כְּאֲשֶׁר חוֹזְרֵת רוּת הַבִּיטָה,
בְּסוֹף הַיּוֹם, שָׁמָּה נָעַמִּי לֵב שְׁלֵרוֹת יֵשׁ יוֹתֵר
שִׁיבוּלִים מִתְמִיד.

הִיא שׁוֹאֵלֶת אוֹתָהּ:
"אֵיפֹה לִיקַטְתְּ הַיּוֹם שִׁיבוּלִים?"

רוּת סִיפְרָה לְנָעַמִּי שֶׁהִיא לִיקַטָּה בְּשָׂדֵה שֶׁל אָדָם
בְּשֵׁם בּוֹעֵז.
נָעַמִּי שָׁמְחָה מְאֹד.
הִיא סִיפְרָה לְרוּת שֶׁבוֹעֵז הוּא קָרוֹב מִשְׁפָּחָה שֶׁל
בַּעֲלָהּ הַמֵּת, אֱלִימֶלֶךְ.

מִכִּיּוֹן שֶׁבַּעֲלָהּ וּבְנִיָּהּ שֶׁל נָעַמִּי מֵתוּ ,
הַשְּׂדוֹת שֶׁל בַּעֲלָהּ לֹא יָכְלוּ לְהִיּוֹת שְׁיִיכִים לָהּ עוֹד
(כִּי זֶה הָיָה פֶּעַם),
אָבֵל עַל-פִּי הַמְּנַהֵג שֶׁהָיָה קָיָם אָז,
קָרוֹב מִשְׁפָּחָה יָכוֹל הָיָה לְקַנּוֹת חֲזָרָה אֶת הַשְּׂדוֹת
שֶׁל בַּעֲלָהּ הַמֵּת.
בוֹעֵז יָכוֹל הָיָה לְקַנּוֹת חֲזָרָה אֶת הַשְּׂדוֹת.

נָעַמִּי מְבַקֶּשֶׁת מְרוּת שֶׁמְעַכְשָׁיו תִּלְקַט שִׁיבוּלִים
רַק בְּשָׂדֵה שֶׁל בּוֹעֵז וְלֹא בְּשְׂדוֹת שֶׁל אַחֵרִים.

נְעָמִי מְקַוֶּה לְרוּת וּבֹעֲזֵי יִתְאַהֲבוּ, שְׁבוּעָזֵי יִרְצֶה
 לְהִינָשֵׂא לְרוּת וְכֹךְ גַּם תּוּכַל הֵיא לְהַחְזִיר לְעֵצְמָה
 אֶת הַרְכוּשׁ שֶׁל הַמְשַׁפָּחָה.



נְעָמִי מְבָרְכֶת אֶת רוּת

רוּת נִשְׂאָרֶת בְּשָׂדֵה שֶׁל בֹּעֲזֵי
 וּנְשֵׁי הַנָּשִׁים מְצַלִּיחוֹת
 לְהִתְפָּרֵס מִהַשִּׁיבוּלִים
 שְׂאוּסַפֵּת רוּת בְּשָׂדֵה שֶׁלוֹ.

ג.

נְעָמִי אוֹהֶבֶת אֶת רוּת וְרוּצָה שְׁתֵּהֶיָה
 מְאוּשָׁרֶת.

רוּת הֵיא אֶלְמָנָה לְלֹא יְלָדִים וְנְעָמִי מְאַמִּינָה
 שְׁבוּעָזֵי יוּכַל לְאַהֲוֵב אֶת רוּת, לְהִינָשֵׂא לָהּ
 וּלְסַפֵּק אֶת כָּל צְרֻכֶיהָ.

נְעָמִי אוֹמֶרֶת לְרוּת:

"אֲנִי רוּצָה שְׁתֵּהֶיָי מְאוּשָׁרֶת וְשִׂיֵּהֶיָה מִי
 שִׂידָאָג לָךְ.

אֲנִי רוּצָה שְׁתֵּתְלִבְשִׁי יָפָה וְתִלְכִי לְגוֹרֶן
 (הַמְקוּם בּוֹ אוֹסְפִים אֶת הַתְּבוּאָה, אֶת
 הַשִּׁיבוּלִים, לְאַחַר שְׁנִקְצְרוּ),

תַּחֲכִי עַד וְשִׁלַּךְ לַיְשׁוֹן, תְּסִירִי אֶת הַשְּׂמִיכָה
מֵעַל רַגְלָיו וְתִשְׁכְּבִי לְיָדוֹ.
אַחַר-כָּךְ, הוּא כָּבַר יֹאמֵר לָךְ מָה תַעֲשִׂי."

"אֶעֱשֶׂה כַדְבָרֶיִךָ" אָמְרָה רוּת.

בְּאוֹתוֹ לִילָה יוֹרֶדֶת רוּת לַגּוֹרֵן.
לְאַחַר שְׁבוּעָז אָכַל וְשָׂתָה הוּא הֵלֵךְ לַיְשׁוֹן
בַּגּוֹרֵן.

רוּת נִיגְשֶׁת לְמָקוֹם בּוֹ שׁוֹכֵב בּוּעָז, מְגַלָּה אֶת
הַשְּׂמִיכָה מֵעַל רַגְלָיו וְשׁוֹכֶכֶת לְרַגְלָיו.
בְּאִמְצָע הַלֵּילָה מִתְעוֹרָר בּוּעָז בְּבִהְלָה:
"מִי אַתָּה?" הוּא שׁוֹאֵל.



בְּלִילָה הוּא לֹא יָכוֹל לְזַהוֹת
אֶת רוּת.
"אֲנִי רוּת, אִמְתְּךָ (הַמְּשֻׁרְתֶת
שְׁלֹךְ).

רוּת וּבוּעָז בַּגּוֹרֵן

אֲנִי רוּצָה שְׁתַּדָּאג לִי כִּי אֲנִי קְרוּבַת מְשֻׁפְּטָה שְׁלֹךְ.
אֲנִי רוּצָה שְׁתַּגָּאֵל אוֹתִי."
רוּת מְבַקֶּשֶׁת מְבוּעָז שְׂיִהְיֶה בְּעַלָּה.

"האל בִּרְךְ אוֹתְךָ" אוֹמֵר בּוֹעֵז לְרוֹת "וְכוֹלֵם
יּוֹדְעִים שְׂאֵת אִשָּׁת-חַיִּל".

"אָבֵל", אוֹמֵר בּוֹעֵז לְרוֹת, "יֵשׁ קָרוֹב מִשְׁפָּחָה
שֶׁהוּא קָרוֹב יוֹתֵר מִמֶּנִּי.

לוֹ יֵשׁ אֶת זְכוּת הָרֵאשׁוֹנִים לְשֵׂאת אוֹתְךָ לְאִשָּׁה.
מָחָר בְּבוֹקֵר אָנִי אֲדַבֵּר אִתּוֹ.

אִם הוּא לֹא יִרְצֶה לְהִינָשֵׂא לָךְ, אָנִי מִבְּטִיחַ לָךְ
שְׂאֵקַח אוֹתְךָ לִי, לְאִשָּׁה".



רוֹת חוֹזְרֵת לְנַעֲמִי וּמְסַפֶּרֶת לָהּ
שֶׁבוֹעֵז הִבְטִיחַ לְהִתְחַתֵּן אִיָּתָהּ.

ד. לְמַחֲרַת הַיּוֹם הוֹלֵךְ בּוֹעֵז
לְפָגוֹשׁ אֶת קָרוֹב

הַמְשֻׁפָּחָה בְּשַׁעֲרֵי הָעִיר.

הוּא פּוֹנֶה אֵלָיו:

"נַעֲמִי שְׁחֹזְרֵה מִמוֹאֵב עִם כָּלְתָהּ, מְכַרְהָ חֶלְקַת
שָׂדֶה שֶׁהֵיְתָה שְׂיִיכָת לְבַעֲלָהּ הַמְנוּחַ, קָרוֹב
מִשְׁפָּחָתְנוּ, אֵלַי מְלֶכֶךְ.

זוֹ חוֹבְתְךָ לְקִנּוּת אֶת הַשָּׂדֶה חֹזְרֵה. אִם לֹא
תִרְצֶה לְקִנּוּת אֶת הַשָּׂדֶה, אָנִי אֶקְנֶה אוֹתוֹ."

עָנָה לוֹ קָרוֹב הַמְשֻׁפָּחָה, הַגּוֹאֵל:

"אָנִי אֶקְנֶה אֶת הַשָּׂדֶה".

הַמְשִׁיךְ בּוֹעֵז וְאָמַר:
 "כִּי אֲשֶׁר אָתָּה קוֹנֶה אֶת הַשָּׂדֶה,
 אָתָּה חַיִּיב גַּם לְשַׂאת אֶת רוֹת לְאִישָׁה וְהַיְלָדִים
 שִׁינּוּלְדוּ לָכֶם יִהְיוּ בְּעַלֵּי הַשָּׂדֶה כְּשִׁיגְדְלוּ."

"אֲנִי לֹא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת זֹאת", אָמַר קְרוֹב
 הַמְשַׁפְּחָה.
 "אִם אֲנִי אֶעֱשֶׂה זֹאת, אֲנִי לֹא אוֹכֵל לְהַשְׁאִיר אֶת
 הַשָּׂדֶה בִּירוּשָׁה לְיְלָדִים הָאַחֲרִים שְׁלִי."

אָז אוֹמַר בּוֹעֵז לְפָנָיו כֹּל הָאֲנָשִׁים הַיּוֹשְׁבִים בְּשַׁעַר
 הָעִיר:

"אֲנִי אֶקְנֶה אֶת הַשָּׂדֶה וְאֶשָּׂא אֶת רוֹת לְאִישָׁה.
 יְלָדֵינוּ יִירְשׁוּ אֶת הַשָּׂדֶה כִּי שֶׁהַשָּׂדֶה יִישָׂא
 בְּרֵשׁוֹת הַמְשַׁפְּחָה."



חוֹלֵץ בּוֹעֵז אֶת הַסֵּנְדָל
 שְׁלוֹ וְנוֹתֵן אוֹתוֹ לְקְרוֹב
 הַמְשַׁפְּחָה.

בְּשַׁעַר הָעִיר - בּוֹעֵז וְקְרוֹב הַמְשַׁפְּחָה הָאֲחֵר

בְּתִקּוּפַת הַתְּנָ"ךְ, בְּמָקוֹם לְחַתּוֹם עַל חוֹזָה
 (הַסֵּכָם), הָיוּ עוֹשִׂים טָקְסָה שֶׁל חֲלִיצַת נֶעֱל אוֹ
 סְנָדֵל כְּדֵי לְסַכֵּם עֵיסְקָה.
 עַד הַיּוֹם, טָקְסַת חֲלִיצַת הַנֶּעֱל מִתְקַיֵּם אֲצֵל חֶלֶק
 מִהַיהוּדִים, אִם לֹא רוֹצִים לְקַיֵּם יִיבוּם*.

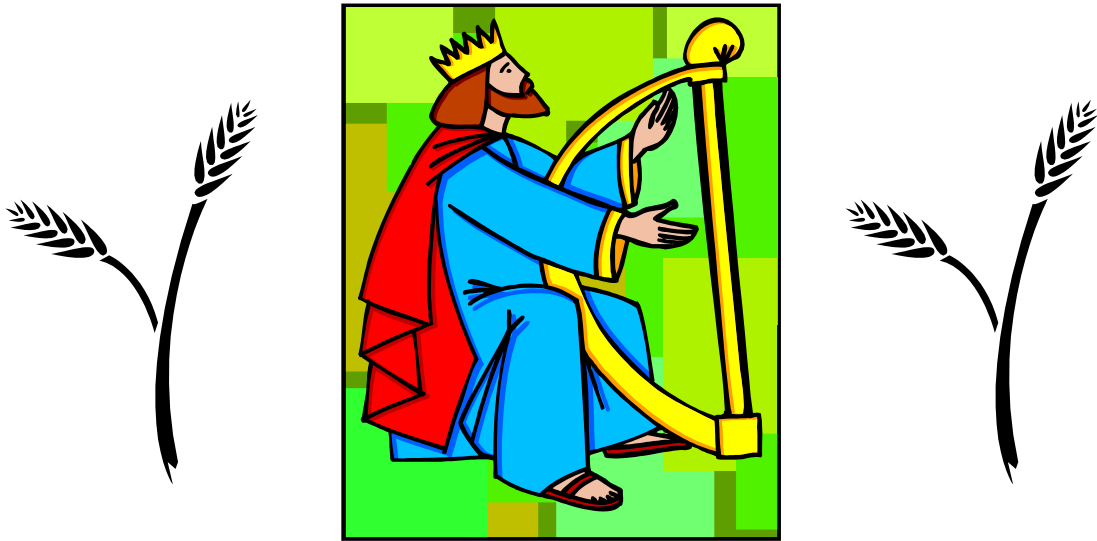
*יִיבוּם: אִם בְּעֵלָה שֶׁל אִישָׁה מֵת, חַיִּיב אָחִיו, אִם
 הוּא רְנוּק, לְשֹׂאת אוֹתָהּ לְאִישָׁה. אִם שְׁנֵיהֶם לֹא
 מְעַנְיָנִים בְּנִישׁוּאִין, עוֹשִׂים אֶת טָקְסַת הַחֲלִיצָה וְאִז,
 הָאִישָׁה יְכוּלָה לְהִתְחַתֵּן עִם מִי שֶׁהִיא רוֹצָה.



רוֹת וְעוֹבֵד, בְּנֵה.

בוֹעֵז מִתְחַתֵּן עִם רוֹת.
 לְבֵן שְׁנוּלָד לָהֶם קוֹרְאִים
 עוֹבֵד.
 לְעוֹבֵד נוֹלָד בֵּן בְּשֵׁם יִשְׂרָאֵל
 וְיִשְׂרָאֵל הוּא אָבִיו שֶׁל דָּוִד.

רוֹת הִיא, אִם כֵּן,
 הַסִּבְתָּא-רְבָה שֶׁל דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל.



כתיבה ודיון בעקבות קריאת המגילה מדוע נקראת מגילת רות, מגילת הקסד?

במגילת רות מדגישים את העזרה לזולת ואת גמילות הקסדים - (עשיית טובות לזולת). גם בתורה שקיבל עם ישראל על הר סיני כתובים הרבה דברים על העזרה לחלשים בתורה. זאת אחת הסיבות שקוראים במגילת רות בחג השבועות.

1. חשבו וכתבו שלושה סוגים של קסדים המופיעים במגילה.

א. _____

ב. _____

ג. _____

2. סיבות נוספות לקריאתה של מגילת רות במג השבועות:

א. באיזו תקופה בשנה מתרחשת העלילה של מגילת רות?

1. בתקופת החורף, כשיוֹרד גשם.
2. בתקופת האביב, כשאוכלים מצות.
3. בתקופת הסתיו, כשאוספים את הפירות.
4. בתקופת הקיץ, כשמחילים לקצור את התבואה.

ב. מהו אחד משמות חג השבועות הקשור לתקופת השנה בה מספרים את סיפורה של רות?



רמז בציור:

ב. מה הקשר בין דויד המלך לרות המואבית?

1. רות הייתה אשתו של דויד המלך.
2. רות היא אמו של דויד.
3. דויד הוא הנין של רות.
4. דויד הוא הנכד של רות.

על- פי המסורת, דויד המלך נולד ונפטרו בחדג
השבועות.

ג. רות קיבלה על עצמה את הנהדות.

רות היא גרה.

כמו שפעם ישראל קיבל על עצמו את
התורה במעמד הר סיני והסכים למלא
את כל המצוות,
כך גם רות המואבייה החליטה להתגיייר
ולקיים את כל המצוות.

זאת הסיבה השלישית לקריאתה של
מגילת רות בחדג השבועות.



קישורים לאתרים שעוסקים במגילת רות

	מגילת רות - וחג השבועות במט"ח.
	מגילת רות בויקיפדיה.
	מגילת רות הטקסט המלא.
	מקומה של מגילת רות בספרי התנ"ך.
	לקט אתרים בנושא מגילת רות.
	סקירה של מגילת רות.
	מגילת רות - סיפור ופעילות בנושא המגילה.
	מגילת רות - אנציקלופדיה.
	מצגת מגילת רות.
	מצגת - רות ונעמי.

